

MICK OBERON – KNIHA PRVNÍ

# ŽHAVÉ DLOVO, CHLADNÉ ŽELEZO

ARI MARMELL





**TRIFID**

Ari Marmell

**Žhavé železo, chladné olovo**

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Hot lead, cold iron

Copyright © 2014 by Ari Marmell

Translation © Zdeněk Uherčík, 2017

Cover design © Julia Lloyd, 2017

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-375-3 (pdf)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10  
[www.tridistri.cz](http://www.tridistri.cz)

MICK OBERON – KNIHA PRVNÍ

# ŽHAVÉ DLOVO, CHLADNÉ ŽELEZO

**ARI MARMELL**

MICK OBERON – KNIHA PRVNÍ



# ŽHAVÉ DLOVO, CHLADNÉ ŽELEZO

**ARI MARMELL**

Stanislav Juhaňák – TRITON

*Pro Jayma za to, že dal Mickovi poprvé šanci v Broken Times  
Blues, ale především za to, jak moc mi pomohl napodruhé.  
Jsi skvělý, Dráčku.*

# Kapitola první

Vážně mám pocit, že snad žádná z vymožeností moderní doby není smutnější – banálnější, řekl bych – než obrovská kancelář. Vypadá to, že jakmile člověk zdokonalil montážní linku, zjistil, že nezbývá než se tomu všude přizpůsobit. Nekonečné řady rozměrných stolů, které se táhnou jako železniční koleje do nikam. Monotónní klepání a cinkání psacích strojů a mechanických kalkulaček a k tomu ulepené mramorové podlahy – a někdy i sloupy, když to byl pořádně hogofogo kancl –, které se klopotně a neúspěšně snažily přiživit se na nádheře starověkých chrámů a knihoven. Vážně nevím, jestli na mě v takové kanceláři padá víc deprese nebo nuda.

Pokud se vám v ní někdo právě nesnaží vymlátit duši z těla. V tu chvíli vám bez váhání řeknu, že je to mnohem větší deprese, protože na nudu tak nějak nezbývá čas.

V ten moment jsem se zrovna nekoval pohledem na stoly, psací stroje nebo sloupy, protože jsem tupě zíral na rostoucí rudou skvrnu, která se mezi mými sešmajdanými polobotkami vpíjela do koberce barvy ranní moči. (No jo, koberec. Tohle bylo druhé podlaží, sem už se mramor nedává.) Té krve nebylo nijak moc, ale ti maníci s pěstmi jako cihly byli zřejmě celí říční s tím něco udělat. Já a oni čtyři jsme tady měli takového kamarádkého spicha, pomáhal jsem jim trochu se uvolnit, když jsem jim masíroval klouby rukou střídavě svým žaludkem a obličejem. Musím říct, že je měli pořádné ztuhlé. Ale co, na druhou

stranu jsem přes ten měděný pach v nose necítil bohatou směs zatuchlého potu, oleje na psací stroje a kobercového šamponu.

*K čertu, říkal jsem si, jak někdo může dělat v takové díře?*

Pak mi pěst, která se mi snažila namasírovat záda skrz pupík, připomněla, že mám na práci mnohem důležitější věci.

Ti maníci byli typickými ukázkami svého druhu: hromotluci v laciných oblecích, dech jim smrděl pašovanou kořalkou a lacinými cigaretami. Nebylo tady žádné horko, ale tím cvičením na mně se potili, takže si saka přehodili přes židle nebo aspoň přes rameno. Myslím, že skutečnost, že já jsem se nepotil, je rozpalovala ještě víc.

Co by asi řekli tomu, kdybych jim předem rovnou oznámil, že se nepotím? Opravdu nikdy.

Nezaslechl jsem jejich jména, a i kdyby byli mluvili, stejně jsem měl tou dobou jiné starosti. Proto jsem si je pojmenoval Knírač, Vazoun, Nervák a Šišoun. Vazoun byl ten, který se se mnou zabýval nejvíc (překvápko, co?), a Knírač mu koukal přes rameno, asi hlídal, jestli Vazoun něco nedělá špatně. Nervák stál pár kroků stranou a v pěti žmoulal jediné železo v dohledu – poloautomatický colt, jestli na tom sejde –, ale já věděl, že ostatní mají svoje stříkačky v kapsách sak. Šišoun, s hlavou jako dvoužloutkové vejce, si jednou rukou utíral čelo a v druhé držel lehce zahnutou, hladkou hůlku z bílého dřeva, sotva dvakrát delší než plnicí pero. Koumal nad tím, jako kdyby to byla ta nejpodivuhodnější věc, se kterou se za svůj život setkal.

Možná to tak bylo. Vyndal mi ji z podpažního pouzdra, které jsem měl pod sakem, takže si umím představit, že očekával něco docela jiného.

Ale mým hlavním problémem nebyli tihle maníci. Můj zásadní problém právě svým zadkem leštil stůl manažera



v přední části kanceláře. Světlehnědé kalhoty, sako v námořnické modři a nažehlená košile s límečkem tak velkým, že by z něho mohl mít padák. Dokonalý obraz toho, co si zazobanec představuje pod pojmem „ležerní“.

Znal jsem ho. Byl jedním z důvodů mé přítomnosti. Tím druhým důvodem byla velká hnědá obálka v jeho ruce, která se předtím nacházela v mé kapse.

Floyd Winger, člen výboru čtyřiatřicátého okrsku, obálku otevřel, podíval se dovnitř, zrudl jak nevěstinka na líbáncích a začal chrlit výrazy, které by jeho voliči rozhodně neměli nikdy slyšet.

Vazoun si zřejmě myslel, že ten proud sprostáren je patrně důsledkem rozčarování jeho šéfa, a nakopl mě do žeber. Asi se chtěl přesvědčit, jestli je někdo doma. Myslím, že jsem hekl, a snažil se soustředit na Nerváka a Šišouna.

Skoro...

„Kdo tě poslal?“ houkl Vazoun. „Proč ses sem vloupal? Přísahám, kámo, že jestli nezačneš zpívat, tak ti...“

„Už ho nech, Ronnie.“ Winger mávl obálkou mým směrem. „Už vím všechno, co potřebuju.“

*Jo, tak jen si to myslí dál, mizero...*

Šišoun ukojil svoji zvědavost a otočil se k šéfovi. Bezmyšlenkovitě zasunul hůlku do kapsy saka, které měl přehozené přes židli za sebou.

*Tak, konečně!* Vlákna a úponky jeho myšlenek byly tak slizké, že jsem si chvíli říkal, že se mi to nikdy nemůže podařit. Neomluvitelně jsem vypadl ze cviku. Nebylo divu, že mi to trvalo víc než pár minut.

„A kdože to je, pane Wingere?“ zeptal se Šišoun, strčil si mezi pysky cigaretu a šátral v kapse po sirkách. Snažil jsem se poslouchat, co si říkají, a při tom se stále soustředit na Nervákův colt...

„Já nevím, jak se jmenuje, Benny.“ Pochopitelně, protože peněženku jsem nechal v kanceláři. Přece s sebou nebudu při vloupání nosit vizitku, no ne? „Zato vím, proč je tady.“

Upřel na mě úzké, falešné oči. „A my oba víme, kdo vás poslal, vidíte?“ Ani teď, když mluvil k pěti lidem – čtyři měl na výplatní pásce a pátému zřejmě bral míru na kabát z borovice –, nedokázal vypadnout z role politika. Jeho jasný, pronikavý hlas se nesl rozlehlou místností, jako kdyby mluvil k plnému náměstí.

„Nemám páru, o čem to mluvíte,“ opáčil jsem a zakřivil se ústy plnými krve. „Jsem jenom uklízeč. Musel jsem se sem vloupat, protože jsem si zapomněl klíč. A uniformu.“ Pokrčil jsem rameny, jak jen mi to ruce svázané za opěradlem židle dovolovaly. „Co chcete slyšet? Dělán to prvně.“

Bud' jsem nebyl tak vtipný, jak jsem si myslel, nebo se Vazoun místo úst smál pěstmi. To nechám na vás. Každopádně jsem na chvíli přestal mluvit.

„Hele, Ronnie, to už bude stačit,“ řekl Winger. Něco v jeho hlase mě přimělo podívat se na něho a málem jsem se přestal soustředit na Nerváka. Jeho tón se nijak nezměnil, ale ta slova se mi nelíbila. Byla v nich zloba. Vrásky kolem očí a úst měl tak ostré, že by se o ně jeden pořezal.

„Takže Baskin přišel s novou hrou?“ zeptal se mě. „Pošle zloděje, aby mi to tady vyraboval? No dobře, tak budeme hrát. Jde o jeho hlavu a o vaši.“ Hřbetem ruky si odhrnul pramen jemných vlasů z obličeje, strčil si obálku do náprsní kapsy a sáhl po telefonu. Se sluchátkem v ruce se obrátil ke mně. Abych se mohl dívat.

Všivák. Nesnáším politiky.

„Centrála?“ Rty se dotýkal mluvítka, jako kdyby se s tou věcí miliskoval. „Prosím Glenview 0898.“

To číslo jsem znal. Volal Baskinovi. *Domů*. Fajn kluk.  
„Měl byste...“

On a jeho čtyřčlenná parta na mě sotva pohlédli, když jsem se na okamžik odmlčel, abych vyplivl poslední chuchvalec krve. „Cože?“ zeptal se Winger. Vzdáleně jsem slyšel vyzvánění na druhém konci linky.

„Měl byste zavěsit, než se ztrapníte.“

Odpovědí na moje prohlášení byla tři uchechtnutí a dva páry očí v sloup. A proč ne? I kdybych nebyl pevně přivázaný k dubové židli, dostal jsem už nakládačku, která by drsného chlapa odrovnala na několik hodin a slabší náтуру poslala na pár dní do nemocnice.

Asi by měli vědět dvě věci. Hojím se rychle. Zatraceně rychle. Na to, abych byl mimo více než pár minut nestačí nakládačka, ať je jak chce velká. A zadruhé, z těch provazů bych se byl dokázal vymotat do půl minuty poté, co mě svázali. Nejenže mám mnohem ohebnější klouby, než je běžné, ale navíc Knírač ty svoje smyčky moc neutáhl.

Proč? Protože člověk snadno udělá chybu, když se moc nevyzná v uzlech, a já jsem se sakra soustředil, aby chyby dělal. A teď jsem už jen čekal na...

(Cítil jsem, jak šťastná aura kolem Nervákovy bouchačky, ty řetězce příčin a následků, které způsobí, že mechanismus spustí, konečně splaskla pod soustředěným tlakem, kterým jsem na ni posledních deset minut způsobil.)

... *Tohle*.

Vstal jsem, z levého zápěstí mi klimbal kus provazu, zatočil jsem židli jako partnerkou na tanečním parketu v Savoyi a oplatil jsem s ní Vazounovi láskyplnou pozornost, kterou mi během večera věnoval. Zlomil se v pase, padl na koberec a vyzvrátil krvavé chuchvalce něčeho, co zřejmě bývalo laciným párkem nevalné chuti.

A pořád to smrdělo stejně odporně jako celá tahle kancelář.

Vteřinu nebo dvě na mě všichni civěli, jako kdyby mi na nose vypučel zepelín. Sluchátko vypadlo Wingerovi z prstů a trhaně se mu kymácelo po boku. Vypadalo to, jako kdyby nervózně švihal ocasem. Šišounovi vypadlo retko z pysků a několikrát poskočilo po koberci. Skoro takový malý ohňostroj na čtvrtého července. V místnosti bylo takové ticho, že bylo slyšet syčení tabákových jisker. Jen se štěstím nic nezapálily.

Možná to bylo tím, že jsem to nechtěl. U takových drobných šťastných náhod si nejsem nikdy jistý.

Nervák byl, samozřejmě, na nervy a jednal jako první. Zdvihl colt v roztřesené ruce – ale netrásla se mu zase tak, aby na tuhle vzdálenost netrefil – a stiskl spoušť.

Něco uvnitř s tupým cvaknutím prasklo, podle zvuku nejspíš úderník, a Nervák si najednou uvědomil, že jeho Browning Colt M1911 se hodí nejvýš jako zarážka ke dveřím.

Než si kdokoli z nich uvědomil, co se děje, přetáhl jsem Šišouna po bradě tak, že se nejmíň týden neoholí. Zhroutil se, jako kdyby neměl v těle jedinou kost, ale bolest v kloubech prstů mi prozradila, že má pořádně tvrdou čelist. Strhl jsem jeho sako z opěradla židle, otočil se a rozběhl se ke svému oblíbenému veřejnému činiteli Wingerovi.

Který nasadil velice přesvědčivý sprint k nejbližším dveřím.

Knírač mě chtěl zastavit a vytrhl z náprsní kapsy saka osmatřicítka special. Nemohl jsem se s ní vypořádat tak jako s Nervákovou pistolí, i kdybych byl měl čas se na ni soustředit. Je o hodně obtížnější vyřadit revolver než poloautomatickou pistoli, protože je to starší technologie, a tedy i jednodušší mechanismus. Možná kdybych stačil

vytáhnout svoji zbraň z Šišounova saka, ale na to zatím ani náhodou nebyl čas...

Proto jsem udělal to, co každý, když kouká do ústí hlavně. Uskočil jsem.

Přesněji vrhl jsem se stranou, narazil do stolu a převrátil ho. Nejenže se mi rohy té zatracené věci zaryly do žeb, ale našly si tři různá místa, která mi předtím Vazoun naklepal jako lacinou flákotu. Jak jinak.

Ale vyšlo to. Slyšel jsem hukot letícího olova a měkké praskání, když se kulky zarávaly do stěny nebo do dřevěného štítu, za kterým jsem se teď krčil. Ale kromě třísky, která mi rozsekla hřbet levé ruky, jsem neutrpěl žádnou újmu.

Sice se hojím rychle a zabít mě je o hodně těžší než vás obyčejné mouly, ale to neznamená, že nechat se střílet je nějaká psina.

Nemohl jsem se tam skrývat donekonečna. Stůl se začínal rozpadat, nevěděl jsem, jak dlouho budou ostatní mimo hru a Winger se s každou vteřinou vzdaloval. Zvedl jsem se, napumpoval štěstí, které jsem vycucl z Nervákovy coltu do kusu provazu, který se mi stále klinkal na zápěstí, a hodil ho.

Knírač se ho pokusil srazit, aby ho nezasáhl do obličeje, a zároveň vystřelil. Kohoutek osmatřicítky spustil a zasekl se do konopných vláken.

S trochou štěstí navíc dokážete spoustu věcí, když víte jak na to.

Tentokrát ho bylo opravdu jen trochu. Knírač zuřivě trhal za roztřepené prameny provazu a patrně mu nebude trvat dlouho, než kohoutek uvolní. Nervák šacoval Kníračovo sako přehozené přes židli, zřejmě v něm hledal další pistoli, a sám Knírač se supěním vstával.

Na druhou stranu i já jsem se už pakoval.

Z kapsy Šišounova saka jsem vytáhl hůlku, na kterou tolik valil bulvy. Byla to Luchtaine & Goodfellow model 1592. Padla mi do ruky, jako kdybych se s ní narodil. To nebylo nic zvláštního. Měl jsem ji tak dlouho, až jsem dřevo ošoupal tak, že mi seděla v dlani jako ulitá. *Dverga*, která mi ji kdysi dávno prodala, přísahala na všechno možné i nemožné, že doopravdy obsahuje třísku voru, který odvezl krále Artuše do Avalonu. Moc jsem jí to nebaštil, ale tak nebo tak, ta hůlka mě ještě nikdy nenechala ve štychu.

Mávl jsem L&G přes Wingerovy pohůnky a mystickým kanálem jsem upravil obraz, který jejich oči předávaly do mozku. Uchopil jsem okraje stínů na hranicích jejich zorného pole a rozmazal jim je přes celý pohled. Nebylo to tak elegantní, jako kdybych se vymazal z místnosti nebo mě viděli jinde, než jsem byl, ale s pomocí hůlky to bylo velice rychlé. Na několik okamžiků museli mít pocit, že se ocitli uvnitř prázdné benzínové nádrže.

„Co je sakra?“

„Hej, kdo zhasnul?“

„To seš ty, Ronnie? Kde seš?“

„Tady!“

„Kde, tady?“

V tu chvíli dostal Nervák geniální nápad a začal střílet po každém zvuku, který okamžitě nepoznal. Ze stěn a sloupů odletovala omítka a úlomky mramoru, ocel se prohýbala, klávesy psacích strojů létaly vzduchem a Knírač s Vazounem poslepu hledali úkryt. Uslyšel jsem hlasitou ránu, bolestné vyjeknutí a další stůl se poroučel. Vazoun byl podruhé úplně mimo hru.

Předpokládal jsem, že tohle je na pár minut zaměstná. Kýchl jsem, pach spáleného střelného prachu mě vždycky nutí kýchat, a rozběhl jsem se za Floydem Wingerem.

V podstatě jsem se sklouzl po hrubém koberci, dveře za mnou práskly a já narazil do mosazného zábradlí na druhé straně ochozu. Rychlý pohled do atria v přízemí mi nenabídl nic užitečného: veliký recepční stůl, kapradí v květináčích, mramorová dlažba v barvě světle růžového melíru. Pod ochoz jsem samozřejmě neviděl, ale vchodové dveře byly pevně zavřené a Winger se nenacházel nikde v jejich blízkosti.

Ten trouba chtěl zřejmě zůstat nablízku, aby z první ruky viděl, jak se o mě jeho maníci postarají. Skvělé rozhodnutí – pro mě.

Dal jsem si malinko načas a pořádně jsem začíchal. Winger se musel dost potit, když tak vystřelil ze dveří. Měla by po něm zůstat pachová stopa zřetelnější než čerstvě vyasfaltovaná silnice. A taky že jo. Bylo to tam. Vlastně jsem ani nepotřeboval cítit jeho pot. Zřetelně jsem vnímal zbytky aury jeho strachu ve vzduchu.

Po špičkách jsem se plížil chodbou, L&G připravenou, atrium jsem měl po levé ruce a masivní dveře a potemnělá okna po pravé. Řekl bych, že věděl, že se blížím, protože vyletěl z úkrytu a jako blesk se hnal ke schodům.

Schovával se na záchodě. Pochopitelně. Kde jinde můžete najít chicagského politika než s ostatními sračkami?

Byl bych ho zřejmě doběhl, ale proč dělat věci složitě? Namířil jsem L&G a vykřikl jsem: „To by stačilo, pane Winger!“

Ztuhl s rukama vzhůru, otočil se a v tu chvíli si všiml, čím na něj mířím. Když nic jiného, aspoň se mi podařilo z toho jeho ksichtu strhnout falešné pozlátko počestného veřejného činitele. Věnoval mi úšklebek, na který by byl hrdý ne jeden mafián. „Myslíte, že jste zábavný? Myslíte si, že je na tomhle vůbec něco zábavného?“

Pokřčil jsem rameny. „Jo, myslím, že něco zábavného by se přece jenom našlo.“

„Výborně! Až vyjdou fotky, pošlu tu vaši pitomou hůlčičku Baskinovi spolu s obtahem titulků.“ Začal couvat a chystal se vzít nohy na ramena. „Myslím, že ten vtíp bude považovat za absolutně hysteri...“

Chodbou zaduněl výstřel z pětačtyřicítky a moje „pitomá hůlčička“ vyplivla oheň. Nebylo to samozřejmě skutečné, jen další iluze, rána, kravál a tak, ale *jemu* to jako skutečný výstřel připadalo.

Hm, krása nechtěného.

Winger vykřikl, a než si stačil uvědomit, že jsem ho nestřelil, skočil jsem po něm jako troll po raněném dítěti.

Chvilku jsme se váleli mezi stěnou a zídkou ochozu, pěsti se jen míhaly a nebudu domýšlivý, když řeknu, že od začátku neměl nejmenší šanci. Pěkně jsem si ho chytil a začal ho valchovat.

Také jsem mu, aniž by si toho všiml, dvakrát sáhl do náprsní kapsy saka. Rád bych chtěl tvrdit, že se mi to povedlo díky mé neuvěřitelné šikovnosti, ale myslím, že v tu chvíli věnoval příliš velkou pozornost tomu, že ho držím za vlasy a mlátím mu hlavou o podlahu, a kopancům do rozkroku.

Už jsem chtěl stejně přestat – vážně jsem o tom seriózně uvažoval! –, když jsem zjistil, že jsem silně podcenil jednu z politikových mlátiček.

Knírač vyletěl z kanceláře, na levé tváři se mu vybarvovala nádherná modřina a v pravačce svíral malý, ale ošklivý vyhazovák. Možná byl k Wingerovi loajální nejen kvůli penězům a křik jeho šéfa mu dodal sil, aby překonal mé pouto. K čertu, možná jsem byl nepozorný, nebo jsem ho tam v kanceláři zranil jen lehce. Nevěděl jsem to a asi se to nikdy nedozvím. Každopádně na tom nijak nezáleželo. Ať byl důvod jakýkoli, byl tady a hnal se po mně.



Slyšel jsem ho i na měkkém koberci a přes Wingerovo sténání. Musel být ještě trochu zmatený z magie, kterou jsem proti němu použil. Já bych tedy byl! Jakmile byl u mě, vztyčil jsem se, popadl ho za loket a otočil do strany. Brnkačka.

Zapotácel se, v tu chvíli vypadal, jako kdyby byl plný laciné kořalky, a s holčičím vypísknutím přepadl přes zábradlí ochozu.

To jsem vážně nechtěl!

Winger a já jsme na sebe zírali s trapně spadlými čelistmi. Kdyby to bylo směšné, byla by to docela legrace. Pak jsem váhavě – nevím proč, už jsem viděl spoustu mnohem horších věcí – popošel a naklonil se přes zábradlí.

Nebudete tomu věřit, ale Knírač byl naživu! Podle zvláštních úhlů, do kterých se mu ohýbaly končetiny, si hned tak nezatrásá, ale to kapradí v květináčích dole jeho pád pořádně zbrzdilo.

Někdy je to k nevíře, jaké mám štěstí.

Ještě pořád jsem se přes mosazné zábradlí díval na polámaného a krvácejícího chlápka pode mnou, když se hlavní dveře rozlétly jako opasek na banketu a do haly se vrátil tucet poldů. Doslova jsem cítil dvacet očí, které se upřely na Knírače, ležícího v troskách velkého kameninového květináče a pokrytého krví a hlinou, a pak se zvedly a soustředily se na můj ciferník.

Někdy je to až k nevíře, jaké mám štěstí.

V tu chvíli začal Winger – lasička slizká – řvát o pomoc. A řval moje jméno. A hulákal, že jsem na něho vystřelil.

Vsadím se, že v domě nebyl policista, který by nevěděl, jaký je ten mizera křivák. Ale to neznamenalo, že jsem se ho zřejmě nesnažil zabít. Z jejich pohledu to naopak vypadalo o to pravděpodobněji. Navíc spousta z nich mohla být na Wingerově výplatní pásce.

Proto mě asi nemělo nijak překvapit, když čtyři z nich vytáhli bouchačky a začali po mně pálit dřív, než jsem vůbec stihl zvednout ruce.

Uskočil jsem od zábradlí tak prudce, že jsem rozbil okno kanceláře za sebou – naštěstí to nebylo zrcadlo, přestože dost odráželo; obvykle s sebou nosím dost soli, abych odvrátil i takovou smůlu, ale zrovna teď byla v kapse svrchníku v kanceláři –, a první kulky mě možná minuly o myší vous. Odrazil jsem se od okna, praštil sebou na zem a začal jsem se plížit pryč. Vstupní halou se nesl dusot nohou na schodech a já věděl, že když mě najde ten špatný polda, budu mít v sobě pár děr navíc dřív, než dostanu příležitost cokoli vysvětlit.

Proto jsem musel něco udělat, i když to znamenalo, že si pár policajtů bude myslet, že na ně chci zaútočit. V tu chvíli jsem si nedokázal vzpomenout, kolik jsem měl pro dnešek vymyšlených plánů a s kolika eventualitami jsem počítal, ale tohle mezi nimi rozhodně nebylo.

Znovu jsem z pouzdra vytáhl hůlku, sevřel ji do zubů, popolezl ještě několik yardů a v očekávání další kanonády jsem sakra opatrně vykoul mezerou mezi zídkou a zábradlím.

Většina poldů se poschovávala různě po hale buď za stolem, nebo mezi dveřmi. Předpokládal jsem, že ti, které nevidím, jsou už v patře a zřejmě dost blízko. Nemohl jsem si nevšimnout, že o Knírače se nikdo moc nestará. Zřejmě byli opravdu přesvědčeni, že na ně seshora začne někdo pálit.

Všiml jsem si, že za uniformovanými policisty vešli tři v civilu, také s připravenými zbraněmi. A díky bohům, kteří snad ještě v téhle době zůstali, jedno jakým, jsem jednoho z nich poznal!

„Keenane!“ Příkrčil jsem se, když se kulka odrazila od zábradlí jen několik palců od mého nosu. „Poručíku Keenane!“

Muž, na kterého jsem volal, černovlasý chlápek s jestřábím obličejem, v hnědém plstáku a kabátu do deště stejné barvy, namířil svoje strniště mým směrem. „To jste vy, Oberone?“

Druhá kulka udeřila do zídky, za kterou jsem se schoval, třetí mi hvízdla nad hlavou a zaryla se do dveří kanceláře. „Na dlouho ne!“

„Nestřílejte! Všichni zastavte palbu!“

Ne že bych se s Keenanem znal nějak dobře, spíš jen přes společného přítele u sboru, ale v tu chvíli bych ho byl zulíbal.

Poldové ještě chvíli pobíhali po místnostech, křičeli „Police!“ a „Ruce vzhůru!“ a „Pracky nahoru!“, až nakonec všechny shromáždili dole u toho rozlehlého stolu. Winger si uhlazoval pomačkané sako a kapesníkem otíral z obličeje pot a krev; někdo ošetřoval Vazouna a Knírače; Nervák se hrbil s rukama v klepetech, protože praštil prvního poldu, který se objevil ve dveřích; a Šišoun ještě podřimoval.

A pokud šlo o mě, našel jsem si čas na rychlou, přesně zacílenou iluzi...

„Tak,“ řekl Keenan, když ke mně zamířil a v levé ruce se mu pohupovala tužka, zápisník a nezapálená cigareta. „Někdo by mi měl pěkně rychle říct, co se tady sakra...“

„Povím vám všechno, co budete potřebovat, poručíku,“ přerušil ho Winger a vykročil k němu. „Tenhle... chuligán se vloupal do sídla mé firmy a napadl moje zaměstnance! Kdo ví, jakého násilí by se na nás dopustil, kdybyste včas nepřijeli!“

„Tak já jsem napadl pět maníků?“ opáčil jsem. Cítil jsem, jak mi cukají koutky, přestože jsem se ze všech sil snažil zachovat vážnou tvář. „Sám? A beze zbraně?“

Keenan si odkašlal, přesunul si cigaretu do pravé ruky a ukázal s ní na bouli na mém saku. „A co je tohle?“ Při-

lepil si cigaretu na ret a chvilku se jen tak rozhlížel, dokud jeden z poldů nevyndal sirky a nezapálil mu.

Dal jsem si záležet, abych klopou saka odhrnul hodně pomalu a bez dvojznačných pohybů a ukázal jsem mu pouzdro – a hůlku.

„Co to sakra je, Oberone?“

Věnoval jsem mu úsměv. „Slouží to k zastrašení. Vypadá to, jako kdybych měl pistoli. Ale nemám, poručíku. Brkněte Peteovi, jestli mi nevěříte. Potvrdí to.“

„Aha. A tvrzení tady pana Wingera?“

„Kecy do posledního slova. I na politika lže až moc.“

Až do té chvíle jsem si myslel, že výraz „nafouknout se“ je čistě metafora, ale přísahám, že Winger opravdu nabýval na objemu. „Tak podívejte...!“

„Vlastně jsem tady oficiálně,“ pokračoval jsem. „Z pověření asistenta státního návladního, Daniela Baskina.“

To mi vysloužilo několik povytažených obočí. Ale jako první zareagoval Winger. „Myslím, poručíku,“ řekl ke Keenanovi, zatímco se mi snažil probodnout bulvy zničujícím pohledem, „že byste měl o asistentovi státního návladního Baskinovi pár věcí vědět, než si něco necháte namluvit.“ A přesně jak jsem čekal, přistoupil ke Keenanovi a se slizkým úsměvem sáhl do náprsní kapsy saka.

Do stejné kapsy, do které jsem já sáhl dvakrát, když jsme se tam nahoře kočkovali.

Byl jsem připravený dát mu mentální štouchanec, ale vůbec to nebylo třeba. Byl tak natěšený, tak dychtivý toho muže zničit, že si do poslední chvíle zřejmě neuvědomil, že papír, který drží v ruce, *není* ta obálka, kterou si předtím dával do kapsy.

Floyd Winger jen zkoprněle stál a potil se jako myš, zatímco poručík Keenan s přimhouřenýma očima pročítal předvolání k soudu Cookova okresu.

„Vypadá to, že jste převzal předvolání, pane Wingere,“ řekl Keenan. Zdálo se mi to, nebo jsem zaslechl výsměšný podtón? „Jsem si jist, že soud ocení vaši ochotu svědčit.“ Znovu se podíval na předvolání. „Takže osmadvacátého března? Jsem rád, že jste nám to ukázal. Zajistím několik policistů. Aby vám dělali eskortu. Samozřejmě jen kvůli vašemu bezpečí a pohodlí.“

„Já... já...“

Klidně jsem tu práci pro Baskina mohl udělat zadarmo. Slyšet chicagského politika koktat za to stálo.

„Vás si taky budeme muset odvést, Oberone,“ řekl pak Keenan. „Nevěřím, že jste ty muže napadl, ale dokud nezjistíme, co přesně se stalo – zvláště tady tomu,“ vytrčil bradu, takže dýmající cigaretou ukázal zhruba na Knírače, „musíme s vámi jednat jako s podezřelým.“

Jo, tak to jsem čekal. „Podívejte, poručíku,“ předstíral jsem, že si mnou naražená žebra a posunul jsem ruku výš, kdybych náhodou potřeboval svoji L&G pro malé kouzlo navíc. „Mám schůzku s klientem.“ Pokývl jsem k předvolání, jako kdyby snad zapomněl, koho myslím.

„Víte, že zítra vám v úředních hodinách řeknu všechno, co budete potřebovat.“

Rozhodně by mi to nesežral, ale já se jen tak neptal. Celou dobu, co jsme spolu mluvili, jsem k němu vysílal silové vlny vůle a nahlodával ho. Teď jsem zatlačil na membránu vůle za jeho očima, foukl do žhavých uhlíků jeho myšlenek a rozdmýchal tu trochu důvěry, kterou ve mně měl – ale především respekt k Danu Baskinovi –, do dyčtivých plamenů.

Nakonec jsem ani hůlku nepotřeboval. „Tak dobře,“ řekl. Vysloužil si tím přiškrcené zachrčení od Wingera a zmatené pohledy od ostatních, naštěstí hodnostně nižších detektivů. „Ale přesto budu potřebovat, abyste se

u nás co nejdřív zastavil a popsal nám, co se tady stalo. Je to jen formalita.“

„Naprosto rozumím, poručíku. Jsem vám velice zavázán.“

Pokývl a podíval se na drobné krvavé skvrny na mé košili a obleku. „Nemá vás prohlídnout doktor, než půjdete?“

„Kdepak.“ Trochu jsem odtáhl límec a ukázal mu pár drobných modřin a odřenin. „Stačí dobrý krejčí. Nejsou to takoví drsníci, jak se tváří.“

Keenan se ušklíbl a odešel.

Vybelhal jsem se do patra, vzal jsem si svrchník, sešel dolů a vyšel ven. Teprve potom jsem nechal iluzi odeznít a objevily se ošklivé modřiny a škrábance. Věděl jsem, že zanedlouho Keenana znovu uvidím – možná až zase zajdu za Petem, a když ne, tak až půjdu učinit výpověď – a do té doby by ty rány opravdu měly zmizet. Nechtěl jsem, aby si jich všiml a vyptával se.

Hmm. Myslím, že nastala chvíle, abych aspoň trochu vyložil karty. Jsem autorizovaný soukromý detektiv s řádnou licencí. Jmenuju se Mick Oberon, tedy aspoň v téhle době.

A jak některým z vás už zřejmě došlo, nejsem člověk.

## Kapitola druhá

Před tímhle jménem jsem jich měl spoustu, ale o žádném jste nikdy neslyšeli. Je mi... vlastně ani nevím, kolik mi je let. Ani v tomto světě pro nás čas neběží úplně přímo a všechno jde naprosto šejdrem, jakmile ukročíte Tam. Desetiletí ubíhají jako ukolébavka a vy to ani nepostřehnete, dokud se neotřepete a nerozhlédnete. Zapomeneme spoustu z toho, co jsme věděli a kým jsme byli.

Jedno vám povím. Viděl jsem modře zmalované Kelty a indiány ve válečných barvách, Vikingy na drakarech a rytíře na koních, francouzské revolucionáře, italské inkvizitory a španělské konquistadory. Spal jsem na ostrohranných kamenech a bocháncích mechu, na zavšivených slamnících i v parfémovaném hedvábí.

Teď spím na rozvrzané vyklápěcí posteli v laciné kanceláři. Mám zmuchlané prostěradlo, péra mě tlačí do zad a věřte mi, že to nejsou moje největší starosti.

Patřím k posledním z Tuatha Dé Danann, vládcům Smaragdového ostrova, přemožitelům Firbolgů. Vládli jsme našemu i vašemu světu, dokud vás ještě nebylo tolik a vaše stroje tak komplikované. Stali jsme se *aes sidhe*, Lidem z mohyl, skrze něhož jsme se vrátili do Země víl. A přišli jsme o nemálo z toho, čím jsme bývali.

Říkáte nám Fae a našemu světu Země víl, Onen svět nebo tucty jiných jmen. A po delší čas, než si dovedu vybavit, doslova, jsem byl šlechticem, aristokratem na dvoře Seelie.

Teď jsem soukromým detektivem ve špinavém městě prolezlém zločinem, kde musím mluvit, jako kdybych měl potíže s gramatikou, abych aspoň trochu zapadl, ve světě, který mě skutečně ničí. Jestli si někdo z vás fakt myslí, že ve vesmíru existuje spravedlnost, tak se na mě přijďte podívat. Můžu vám prodat most. Je plný zářivých barev a dovede vás rovnou do zmršeného Asgardu.

To je všechno, co potřebujete. Nebo všechno, co dostanete. Tak jako tak.

Vlastně ne, dostanete ještě něco navíc. Mám své vlastní zatraceně dobré důvody, proč jsem odešel od dvorů a všeho, čím jsem byl, a mám vlastní zatracené důvody, abych se nikdy nevracel.

Později bude důležité, abyste to věděli. Možná tušíte proč.

Vítr byl mírný a jen trochu chladil. Šuměl mi do uší, pleskal mě okraji svrchníku přes kotníky a nutil je tančit waltz s útržky starých novin, obaly od sendvičů a zatoulanými listy, které přežily celou zimu na stromech, aby to nakonec vzdaly a spadly, když jaro už proklouzává mezi prsty. (Moc dobře jsem věděl, jak se cítí.) Ulicí rachotila černá auta, jejich ropuší oči na mě vrhaly to své odporné žluté světlo, a poťouchle se šklebila ocelovými zuby chladičů. Už dávno jsem se odnaučil otřást se pokaždé, když se dostanu do blízkosti některé té zatracené věci, ale to nutká ní tam stále bylo, připravené dát mi výchovný pohlavek.

Přes pozdní hodinu jsem nebyl jediným nočním ptákem, který si to vykračoval po Michigan Avenue, a než jsem došel na místo, kam jsem měl namířeno, myslel jsem, že mi hlava odpadne z krku. Tolik zdvořilých pokývnutí jsem musel opětovat. Kdybych měl klobouk, určitě bych si z neustálého smekání prohmatl krempu skrz.



Ještě než jsem otevřel dveře, udeřil mě smích a cinkání příborů, pach štavnatých mas a něčeho mastného, co se smažilo na plotně. Musím přiznat, že mě poněkud zmátlo, že se setkáváme U Thompsona – teď vlastně jenom u „mpsona“, protože část nápisu někdo zakryl předvolebním plakátem podporujícím Smitha proti Rooseveltovi. Tohle sice byla pu-tyka podle mého, protože její časový rozvrh se shodoval s mým a nijak mi nevadilo, jak mizerně tady vaří, ale u něho to bylo něco jiného.

Ale možná právě o to šlo. Zřejmě by nikoho nenapadlo ho tady hledat.

Bylo tady celkem dost lidí, takže jsem musel čekat ve frontě u pultu. Byznysmeni a obchodníci, kteří přišli po dlouhém dni něco zakousnout, několik mladých dvojic na prvním rande, pár profesionálek, které se přišly posilnit před další pernou nocí.

A nejspíš i několik chlapíků z podsvětí, kteří tady plánovali něco nezákonného na konec týdne. Ale to přece nebyla moje věc, no ne?

Čekal jsem ve frontě, poklepával nohou – protože se to očekává, ne proto, že bych to normálně dělal –, pomalu se sunul kolem jídel a nevšímal si té změti pachů. Nakonec jsem se došoural k pultu s pitím, který obsluhoval nějaký uštvaný dacan.

„Máte něco z toho teplého?“ zeptal jsem se ho a ukázal na řadu sklenic v lednici, kterou právě nějaký jiný zaměstnanec za jeho zády otvíral.

„Hmm? Teplé? Na co, pane?“ Ve tváři měl stejně oduševnělý výraz jako mastné fleky na jeho zástěře.

Povzdechl jsem si. Jeden by neřekl, že to byla nějak zvlášť náročná objednávka. „No tak dobře. Vezmu si sklenici mléka, prosím.“

Věnoval mi udivený pohled – důkaz, že je schopen aspoň

nějakého výrazu – a podal mi sklenici. Pustil jsem mu do upoceně dlaně pár centů a otočil se, abych se zorientoval v místnosti.

Trvalo mi to asi minutu, protože měl na sobě mnohem lacinější oblek, než když jsem ho viděl posledně – zřejmě zase kvůli anonymitě –, ale nakonec jsem ho našel. Žádný ošuntělý oblek nedokázal zakrýt sestřih za pět dolarů a bezvadně vyleštěné boty. Našel jsem ho v řadě židlí u stěny, kde namísto stolů byly ke zdi mazaně přidělané podnosy, ale byli jsme tak z doslechu ostatních v putyce a žádný z nás neseděl zády do místnosti.

Z jeho strany to bylo rozumné, ale upřímně, s mým sluchem mi celkem nevadí sedět zády do místnosti.

Celkem.

Pokývl, když mě uviděl, ale nevstal, polkl velké sousto pastrami v chlebu a zapil ho kolou, která měla stejnou barvu jako jeho vlasy. Posadil jsem se, důkladně jsem si ho prohlédl – setkal jsem se s ním teprve několikrát a zase tak moc jsem mu nevěřil – a on mi prohlídku opětoval stejným způsobem.

Zajímalo by mě, jak mě vidí.

Víte, to je jedna z mých zvláštností – vlastně je společná většině *aes sidhe*. Nikdo z vás smrtelníků nás nevidí úplně stejně. V zásadě jsem samozřejmě věděl, co vidí: mírně nadprůměrně vysokého chlapíka, dost hubeného, se špičatým nosem a bradou, tak nějak pískovými vlasy a očima barvy oceánu. (Mezi pískem a oceánem. Říkával jsem lidem, že jsem synem pláče, dokud mi dost pozdě nedošlo, jaký je rozdíl mezi pláčem a pláží, a že to zase tak velká legrace není.) Ale detaily, sklony, přesné odstíny, vrásky, skvrnky a takové věci mohly vypadat jakkoli. Není to nic dramatického – ukažte několika lidem, kteří mě znají, moji fotku a všichni mě poznají, jen si budou myslet, že to není dobrá fotka –,

ale vždycky jsem zvědavý. Na sobě jsem měl stejný svrchník, jaký nosím vždycky, trochu neurčité barvy a můj velice oblíbený. (Většina z vás smrtelníků by to považovala za eufemismus výrazu „obnošený a odrbaný“. No dobře. Je obnošený a odrbaný, ale zatraceně pohodlný.)

Věděl jsem, že s prohlídkou skončil, když zamrkal a začichal. „Nový oblek?“

Jo, ještě byl cítit obchodem. Řekl jsem si, že koupě nového obleku bude zřejmě levnější a určitě jednodušší než hledání krejčího a čistírny, kde by napravili, co mi Wingerovy mlátičky provedly se starým oblekem. Ale i ten nový oblek s modrým proužkem by bylo třeba dvakrát přezehlit, aby se mu aspoň dalo říkat „laciný“.

„Chtěl jsem si na schůzku s vámi vzít to nejlepší, pane Baskine,“ opáčil jsem a ani jsem se nesnažil, aby to vypadalo, že mluvím vážně.

Zdvořile se zasmál, vzal do ruky ubrousek a otřel si koutek úst. „Takže je to zařízeno?“

Přikývl jsem, sáhl do kapsy svrchníku a podal mu obálku. „Hotovo.“ Pleskl jsem s ní na stůl, vedle obalu od jeho sendviče.

Uvolnil ramena a o poznání zjihl. Na člověka zvyklého stát před soudci, porotami a mizery, kteří by mu za hlt whisky s radostí zpřeráželi nohy, byl hodně citlivý.

Na druhou stranu já jsem ty fotky viděl. Být asistentem státního návladního, taky by se mi ulevilo, že je mám zpátky.

„A negativy?“

„Jsou v obálce spolu s fotkami.“

Smetl obálku ze stolu do připravené kožené aktovky. „A to předvolání?“

„Doručeno.“ Zašklebil jsem se. „Navíc se s ním pochlubil poručíkovi Keenanovi v místnosti plné policistů. Nemůže předstírat, že ho nedostal.“

Baskin se hlasitě rozesmál. „Výborně, pane Oberone, výborně.“

„Jo.“ Nasadil jsem méně veselý úsměv. „Nebylo to zas tak výborné. Vyskytly se, řekněme, nějaké komplikace.“ Stručně jsem mu popsal, co se seběhlo, přičemž jsem samozřejmě vynechal jakékoli zmínky o magii i o tom, jakou jsem dostal nakládačku.

Začal potřásat hlavou ještě dlouho před tím, než jsem skončil. „To nebylo zrovna rafinované, vidíte?“

„Nebylo to čisté vloupání, jak jsem doufal. Sledoval jsem to místo tři noci po sobě; měl jsem prostě smůlu, že se dnes rozhodl přijít později.“ Pokrčil jsem rameny. „Ale vyšlo to, mám jen pár modřin, bez kterých bych se obešel.“

„A co policejní hlášení?“ Díval jsem se, jak otáčí skleničkou v prstech a stírá sraženou vlhkost. Věděl jsem, na co se ptá.

„O fotkách v něm nebude ani zmínka. Přiznám vloupání, řeknu, že jsem se tak snažil doručit vaše předvolání, protože jsem předpokládal, že mě k Wingerovi jeho chlapci nepustí.“ Na chvíli jsem se odmlčel. „Můžete přece zařídit, aby bylo obvinění z vloupání zamítnuto?“

„Můžu. Dostanete výtku, já zaplatím kauci, uděláme trochu bububu kolem vaší detektivní licence, jestli se to stane ještě jednou, žádný problém.“

„Paráda.“ Chvíli jsme seděli a nechávali kolem sebe plynout zvuky lokálu. Napil jsem se mléka a měl jsem co dělat, abych se neušklíbl. K řasu, pořád bylo studené.

„Podívejte, pane Baskine, vysvětlíte mi něco,“ řekl jsem nakonec.

„Prosím?“

„Chápu, proč všechno muselo proběhnout zároveň. Kdybyste získal fotky dřív, než by si převzal předvolání, mohl by Winger kopnout do vrtule a zmizet někam, kam

byste na něho nemohl. Kdybyste mu dal napřed předvolání, zveřejnil by fotky. Tohle je mi jasné.

Ale proč mu vůbec dávat předvolání? Proč ho rovnou nesebrat? Měl jste tam v okolí připravených dost policajtů, kdyby nastala nějaká mela – jinak by nedorazili tak rychle, když se začalo střílet –, a já vím, že toho na něho máte dost, abyste ho poslal do chládku na několik let. Tak proč už nebručí?“

Baskin se ke mně naklonil, a ať visím, jestli mu oči nezhnuly jako dvě bludičky. „Protože nechci jenom Wingera. Chci Surreyho!“

Tak to dávalo smysl. Radní Joel Surrey. Právě on ustanovil Wingera členem výboru svého okrsku. A protože každý dobře věděl, jak je Winger zkorumpovaný, musel v tom Surrey také jet.

„Surreyho jsem se snažil nachytat ještě dřív, než jsme dostali Caponeho! Kéž bych Wingera přiměl, aby proti němu svědčil...“

Zvolna jsem přikývl. „Mezitím může Winger přemítat, na jak dlouho ho můžete zadržet, když nebude spolupracovat, a co Surrey udělá, až se dozví o předvolání.“

„Přesně tak.“

Ale zřejmě nešlo jenom o tohle. Baskinova slova byla cítit lží – aspoň některá určitě. Možná měl s Wingerem nebo se Surreym jiné plány; možná měl rozdělané jiné vyšetřování nebo politickou záležitost, se kterými se mi nechtěl svěřovat.

K čertu, ale možná se pletu. Nedovedu to vždycky odhadnout, zvláště u protřelých lhářů, a už jsem se párkrát pořádně spletl. Upřímně řečeno, bylo to jedno. V tomhle městě si každý hraje svoje hry a každý je nějak zkorumpovaný nebo má špinavé ruce. Jestli se Baskin nechce svěřit, není to moje věc.

Znovu jsem upil mléka – tentokrát už bylo naštěstí trochu teplejší – a natáhl jsem ruku. „Nemáte pro mě něco?“

Nakřčil čelo. „Jo.“ Sáhl znovu do aktovky a vyndal něco zabaleného v pomačkaném hnědém papíru ovázaném provázkem. „Pár babek na výlohy a, hm, tu věc. Ani pro mě nebylo snadné to sehnat, Oberone. Jestli to má být nějaký vtíp...“

„Žádný vtíp. Zeptal jste se mě, co budou stát moje služby, tak tohle je to, co stály. Tentokrát.“

Podal mi balíček a přitom tak kroutil nevěřičně hlavou, že jsem div neřval smíchy. Držel jsem se a cítil jsem se dobře. Nabil jsem se jen tím, že jsem to držel.

Smát se tomu můžete později.

Sklouzl jsem ze židle, nechal většinu mléka na stole a už jsem se chystal říct „brou noc“, když jsem si všiml, že Baskin nepatrně přimhouřil oči.

*Zatraceně, vážně jsem doufal, že se tomu vyhnu...*

„Pane Oberone, řekněte mi, díval jste se na ty fotky?“

„Samozřejmě,“ opáčil jsem klidně. „Musel jsem přece mít jistotu, že je opravdu mám, ne?“

„Aha.“

Naklonil jsem se a položil dlaně na jeho ták. Zatím jsem se mu nenaboural do mysli, ale byl jsem připravený udělat to, když to bude nutné. „Jak já to vidím,“ řekl jsem, „jsme dva chlapíci, kteří na něčem společně dělají. Nejsme možná kamarádi, ale řekněme kolegové. Můžeme si dělat svoje, možná v budoucnu zase někdy spolupracovat a oba být spokojení, jisti si tím, že sotva budu riskovat svoji profesionální pověst vyzrazováním vašich tajemství.“

Nebo si řeknete, že kvůli tomu, co vím, po mně půjdet. K čertu, možná toho na mě máte dost, abyste přišel s nějakým obviněním. Ale teď se můžete bát nejvýš toho, že Winger o těch fotkách začne mluvit. Jemu samotnému

ale stejně nikdo neuvěří. Ale jestli si mě znepřátelíte, budu muset dosvědčit, co jsem viděl, a v tu chvíli bude mít svědectví od člověka, který rozhodně nemá důvod mu pomáhat. Nebylo by to sice tak zlé jako samotné fotky, ale bude to stačit, aby se to dostalo do Tribune.

Takže mi teď povezte, pane Baskine, jak to chcete.“

Do několika následujících vteřin se vešlo hezkých pár let. Pak se opřel, natáhl se po zbytku coly a téměř neznametelně přikývl. „Dobrou noc, pane Oberone.“

Nepovím vám, jestli jsem měl dobrou noc, ale rozhodně byla dlouhá. Když jsem se ráno v kanceláři probudil, slunce už na mě dotíralo škvírami v žaluziích. Vlastně už muselo být odpoledne, když mě paprsky šimraly pod nosem, protože moje kancelář je v suterénu a okna jsou úzká, těsně pod stropem. Ale protože jsem právě vstával, bylo zkrátka ráno. Sakra.

Musím přiznat, že se mi trochu točila hlava a chvíli jsem byl docela zmatený. Nejsm zvyklý tolik spát. Jen několik hodin každých pár dní, spíš proto, aby můj mozek mohl snít a trochu si oddechl od vašeho světa, než že by mé tělo opravdu potřebovalo odpočinek. Ale po minulé noci, po vší té magii a léčení se z nakládačky, jsem trochu odpočinku asi potřeboval.

Proto mi chvíli trvalo, než jsem se zmátořil a odtrhl myšlenky od polštáře natolik, abych přišel na to, co mě to vlastně vzbudilo. Nebylo to sluneční světlo. Nebylo to tlumené vyzvánění z chodby. (Nemám v kanceláři telefon – můžu vyletět z kůže, sotva se k těm zatraceným věcem přiblížím –, ale pan Soucek byl tak laskav a pro příchozí hovory mi dovolil používat telefonní automat na chodbě. První, co říkal svým nájemníkům, bylo: „Když bude v suterénu zvonit telefon, je to pro pana Oberona. Řekněte

mu to, dobře?“) Nebyla to vůně láhví čerstvého mléka, které se mi každé ráno objevily u dveří, i když teď po probuzení byla přílišně lákavá.

Nic z toho to nebylo. Co tedy?

Aha. Asi to bylo to bušení na dveře. Jak jsem už říkal, nebyl jsem úplně ve formě.

„Jen se nezblázněte, už jdu!“

Asi to nebylo právě ideální uvítání potenciálního klienta, ale stalo se.

Vstal jsem, zkontroloval, že jsem v přijatelném stavu – košile a kalhoty byly vráscité jako sloní babička, ale nebylo to nejhorší –, složil jsem deku na matraci a zaklopil vyklápěcí postel do výklenku. (Po krajích trochu vykukovalo povlečení, ale taky to nebylo nejhorší. Bude to muset stačit.)

Jinak tady bylo celkem čisto. Ne zrovna naklizeno, protože jsem tu měl tolik papírů, že by vystačily na pořádný strom, ale čisto. Není to ani pořádný byt, ani pořádná kancelář, ale je to všechno, co mám. Malý psací stůl s otáčecí židlí a na stole velký, hlučný psací stroj. (Ten psací stroj kdysi zabil chlápka, ale tohle nikomu nevyprávím.) Před stolem je ještě jedna menší židle, pak tady mám kartotéku, maličkou otlučenou ledničku – chladím jen mírně –, do které ukládám mléko a trochu smetany na oslavy. Vedle stojí vyčouhlý věšák se zaprášeným kloboukem, který nikdy nenesím – klobouky mi moc nesedí. To, že vy smrtelníci nevidíte špičaté uši, neznamená, že tam nejsou. Na věšáku obvykle visívá i můj svrchník, ale dnes jsem ho měl přehozený přes opěradlo židle. Krb ve zdi. Krbové nářadí je z mosazi; rozhodně žádné železo.

Jo, a v protějším rohu staré rádio velikosti psí boudy. Jo, mám rádio – je to tady jediná věc složitější než žárovka –, ale většinou ho mám odpojené, protože jinak bych se dočista zbláznil. To, čemu vy lidé dnes říkáte „hudba“,



mě vůbec nezajímá. Před tklivě kvílející zpěvačkou nebo jazzovou trumpetou dávám přednost jigu s flétnou a loutnou nebo Bachovu Braniborskému koncertu číslo tři. Ale vy smrtelníci posloucháte Waterse, Ellingtona a Armstronga, takže my, kteří chceme zapadnout do vašeho světa, to musíme poslouchat také. Co jsem komu udělal?

Ještě něco, co bych měl udělat na poslední chvíli? Ne, balíček od Baskina sice ležel na kraji stolu, ale byl zabalený. Dveře koupelny byly zavřené, takže klient – nebo kdokoli – neuvidí krev a špínu na mosazné vaně. Výklenek v protější zdi, kde předtím, než jsem se nastěhoval, bývala lednička, byl v rozích trochu plesnivý, ale ne tak, aby si toho průměrný smrtelník všiml. Ostatně měl jsem to tak schválně.

Byl jsem tedy připraven přivítat návštěvníka i bez sprchy a několika dalších hodin spánku.

Urovnal jsem si košili, přestože jsem věděl, že je to marná snaha, přiskočil ke dveřím, odsunul zástrčku a otevřel jsem. Obličej na druhé straně byl hladce oholený a jen trochu snědý. Mohl to být Ital, Mexičan nebo byl prostě jen opálený. Neměl natolik výrazné rysy, aby se podle nich dala určit národnost.

Všiml jsem si, že telefonní automat přestal zvonit.

Prsty si prohrábl vlasy naolejované takovým množstvím oleje, že by jím mohl promazat celou fordku, a pravil: „To necháváte každého čekat tak dlouho, pane?“

„Jen lidi, které mám rád,“ opáčil jsem a ustoupil, aby mohl vejít.

„Jen lidi, které máte rád.“ Zabručel, a aniž by se mě dotkl, vyvolal ve mně dojem, že by mě nejraději odstrčil ramenem.

Už teď mi bylo jasné, že bude psina.

Zvedl jsem ze země dvě láhve mléka, zavřel jsem dveře a důkladně jsem si návštěvníka prohlédl. Proužky na

jeho saku byly široké a pestrobarevné, ale celý oblek byl kvalitní, takže měl peníze, ale jen málo vkusu. Jeho boty stály víc než celý můj šatník, ale byly sešlapané. A nepotřeboval jsem zkušenosti soukromého očka ani zrak Fae, abych věděl, co se skrývá pod boulí na jeho saku.

Počkal jsem, až se usadí, nevšímal jsem si přezíravého pohledu, kterým přejel moje působíště, a posadil jsem se z druhé strany stolu.

„Takže vy jste O'Brien?“

Kousl jsem se do jazyka, až mi málem vytryskla krev. Tento měsíc to bylo už potřetí nebo počtvrté. Jo, tak tohle je Chicago. Chápu, že „Mick“ a „Oberon“ není tak úplně běžné, ale přesto. To jméno je sakra hned na dveřích!

„Oberon,“ opravil jsem ho, jak nejlaskavěji jsem dokázal. „Oberon?“

„Oberon. A vy jste...?“

„Archie.“

Čekal jsem. Čekal, až přestanu čekat. No dobře, víc toho z něho asi nevyleze.

„Tak dobře, Archie. Co pro vás můžu udělat?“

„No...“ začal zdráhavě a já slyšel, jak šoupe nohama. „Nemáte tady něco k pití, pane Oberone?“

„Můžu vám nabídnout mléko.“ Bouchl jsem dvěma láhvemi na stůl vedle Baskinova balíčku.

Zadíval se na mě a očekával pointu. Pokrčil jsem rameny.

„Mléko. No jo.“ Potřásl hlavou. Poklepával jsem prsty ze strany do psacího stroje a čekal, až přejde k věci.

Vzhlédl, trochu se kousal do tváře a zamračil se. „Máte problém, že tak zíráte? Nemám rád, když na mě někdo zírá.“

Ajta. Asi jsem se ještě úplně nesebral. Už dávno jsem se naučil mrkat, ošívát se a tyhle věci, ale občas pozapomenou. Párkrát jsem zamrkal a opřel jsem se.

„Jsem jen zvědavý, kdy přestanete naprázdno žvanit a řeknete mi něco, co má hlavu a patu.“

Zamračil se, ale ostrý pohled jsem si už vysloužil od mnohem děsivějších maníků, než byl on.

„Hlavu a patu. Tak dobře. Potřebujeme, abyste někoho našel,“ vypadlo z něho konečně.

„My?“

„Můj šéf a já. My...“

Zvedl jsem ruku. „Tady můžete skončit, Archie. Tu práci nemůžu vzít.“

„Nemůžete? Vždyť ani nevíte, o co kráčí!“

„To sice ne, ale slyšel jsem toho dost.“

„Slyšel jste dost?“

„Víte, vy dokážete opravdu naštvat.“ Než mohl něco namítnout, pokračoval jsem: „Je to jasné a jednoduché, Archie. Pro Outfit nedělám. Ani pro nikoho z té organizace.“

Ztuhl a i v tom bláznivém saku vypadal stále nebezpečně. „Nevím, o čem to mluvíte.“ Znělo to sakra falešně.

„No tak, Archie. Jako kdybyste měl na čele cejch. Ta zbraň, váš oblek, jak chodíte. Jste tady, protože vás poslal váš šéf. I ten pohled, kterým jste se mě snažil vystrašit. Děláte pro Outfit. Možná patříte k nějakému jinému gangu, ale jestli můžu hádat, zařadil bych vás do staré Alovy party.“

„Dejte si pozor, Oberone...“

„A,“ pokračoval jsem a ignoroval, co patrně měla být pohružka, „pro lidi vašeho druhu nedělám. Nikdy.“

Pochopte, že nejde jen o to, že se nestarám o takové mizery, jako je Outfit a jeho rivalové. Nemám je nijak v lásce. Ale většina z vás smrtelníků ani netuší, co představují, jaký vliv mají na Zemi víl...

„Tak vy neděláte pro lidi mého druhu.“ Archiemu se třásly tváře a já slyšel, jak mu cvakají zuby. Ruka mu jen docela neparně cukla k levému podpaží.

Zhoupl jsem se na židli, postavil se, naklonil nad stůl a rukama jsem se opřel po stranách psacího stroje. Ani jsem se na něho nepokoušel uplatnit magii. Jen jsem zíral.

Někdy je dobré, když nepotřebujete mrkat.

„No tak,“ vybídl jsem ho laskavě. „Jen to vytáhněte. Borový penál vám bude slušet. Půjde vám k pleti.“

Na chvíli jsem si doopravdy myslel, že to zkusí, a já ho budu muset uzemnit. Pak ale ještě víc zrudl, něco zavrčel – zřejmě ve smyslu, že budu litovat, protože takové věci se obvykle říkají –, vstal, vypochoďoval z kanceláře a ani za sebou nezavřel.

A to by mohl být konec celé záležitosti, nebo aspoň mé účasti v ní, nebýt dalšího návštěvníka. Museli se na chodbě potkat, protože jsem měl sotva čas odloupnout víčko z láhve, loknout si, obejít stůl a zamířit ke dveřím, když se v nich někdo objevil. Jeho hlavu zdobilo neuvěřitelné množství jemných bílých vlasů a chlupů. Vyrůstaly mu z temene, z tváří, brady, nad očima, dokonce i z uší. Vypadal jako chodící pampeliška nebo jako kouzelník, který špatně pochopil trik a chtěl si ukrýt králíka v hlavě.

„Zdravím vás, pane Souceku!“

„Zdravíčko, pane Oberone. Už jsem vás žádal, abyste mi říkal Jozko, prosím.“

„Jakmile mi budete říkat Micku, pane Souceku.“

To byl náš obvyklý žert, ale dnes to vypadalo, že se do něho Jozka musí nutit. Můj domácí byl jedním z mála z nepřiliš velkého počtu českých přistěhovalců ve čtvrti Pilsen, kterým se vedlo dobře. Až do Černého úterý se o něm dalo říct, že je téměř bohatý. Od té doby sice vypadal docela zničeně, ale zřídka jsem ho viděl takhle zasmušilého. Rozhodně nikdy od našeho prvního setkání...

„Děje se něco?“

„Můžu dovnitř, pane Oberone?“

„Jistě, jistě, posadte se.“ Zavřel jsem za ním. „Dáte si mléko?“

„Děkuji vám, ne.“ Ruce měl sevřené v klíně a já cítil, jak mi po zádech přebíhá lehké mrazení. Se sevřeným žaludkem jsem se posadil naproti němu.

„Hm, pane Oberone...“ začal skřípavě. Neříkal jsem nic, jen jsem čekal. „Zkoušel jsem se vám dovolat na automat.“

Aha. „Slyšel jsem, ale měl jsem tady klienta.“

„A ten klient, doufám, že vám udělal dobrou nabídku?“

Tohle nikdy není dobrá otázka. „Obávám se, že jsme se nedohodli.“

„Ach.“ Protáhl obličej, takže vypadal jako dešťový mrak, který se courá po zemi. „Je to mrzuté, pane Oberone, ale budete si muset začít hledat nové bydlení.“

Polkl jsem a zatnul zuby a pěsti. „Pane Souceku...“

Zřejmě v mém hlase zaslechl nepříjemný podtón. „Ach ne, pane Oberone! Jsem vaším dlužníkem od té doby, co jste přišel na to, co se stalo mé drahé Kalene, dej jí Pánbůh nebe. Říkám, že v mém domě můžete vždycky bydlet zadarmo, a já svůj slib držím. Ale... už to není na mně. Nájemníků je málo, takže o dům přijdu.“

Věřil jsem mu. Věděl jsem, jak velká část domu je prázdná a že je to tak už delší čas. Kdybych o tom byl někdy přemýšlel, asi by mě překvapilo, že k tomu nedošlo už dávno.

Na druhou stranu načasování bylo víc než trochu vachrlaté.

„To udělali oni, vidíte?“ Myslím, že jsem i trochu zavrčel.

„Oni?“

„Ti chlápci, kterým dlužíte, Jozko. Tlačí na vás, abyste tlačil na mě, ne?“ Smutně se pousmál a bílé vousy na jeho tváři se zavlnily jako klubko chlupatých housenek. „Ne, pane Oberone. Všechno, co dlužím, dlužím bance. A ta na mě, jak říkáte, tlačí. Už několik týdnů.“

Tak dobře. Nepodali si ho Archie se svým šéfem. Prostě to přišlo v sakra mizernou dobu. To je to nadpřirozené štěstí. Jak to říkal starý Willy? „*Když přijde žal, nepříjde jako jednotlivý zvěd, však v zástupech.*“<sup>1</sup>

Sakra, tuhle kancelář mám rád! Není pro mě snadné najít místo v tomhle městě – v tomhle světě –, kde bych se cítil dobře, ale nakonec jsem se usadil tady a byl jsem tady tak dlouho, že moje vlastní aura začínala vytěšňovat spirituální ruchy zvenčí. (Taky bylo moc fajn, že to tady bylo pod zemí.) Navíc po mně pan Soucek nechtěl nájem a navrch byl tak šlechetný, že bez reptání snášel některé mé, ehm, výstřednosti.

Sakra. Neříkal jsem to už?

„Tak dobře. Kolik?“

„Prosím?“

„Kolik potřebujete?“

„Ach ne, pane Oberone. I kdybyste měl tolik, stane se to znovu, když nebudu mít dost nájemníků. Nikdy bych...“

„Kolik?“

Povzdechl si. „Dlouho jsem to oddaloval, takže naskákaly úroky, víte? Do konce měsíce potřebuju tři sta dolarů.“

Ajta!

„Dobře, Jozko. Vy se snažte obsadit pokoje. Já seženu škváru, aby vám zůstal barák. Věřte mi, že je lepší dlužit mně než bance. Se mnou se mnohem snáz domluvíte.“

Po několika minutách odešel s nůši díky a omluv tak spletených a popletených, že jsem v jednu chvíli nabyl dojmu, že já děkuji jemu za to, že přijal nabízenou pomocnou ruku. Ale už byl pryč a já tam zůstal se zadkem zabořeným do židle a hlavou zabořenou v dlaních.

---

<sup>1</sup> Překlad František Nevrla.

Víte, já jsem nikdy moc peněz nepotřeboval. Akorát tak na mléko, oblečení a na to, abych si občas zašel do divadla nebo na operu. Za práci obvykle neberu větší hotovost, než potřebuji na výdaje. Pokud se nepřihodí něco mimořádného. Provozuju výměnný obchod. Řeknu si... no, počem zrovna toužím, jako byl například ten Baskinův balíček. Občas mi ty věci, o které si řeknu, pak jen leží ve skříni a sedá na ně prach. Několikrát mi něčí platba pomohla vyřešit jiný případ, nebo mi dokonce zachránila život.

Když jste *aes sidhe*, můžete si takové rozmary dovolit.

Vtip je ale v tom, že jsem neměl žádné velké příjmy, protože mi to nikdy nepřipadalo důležité. Což je naprosto v pořádku až do chvíle, kdy nastane situace, že najednou potřebujete mnohem víc, než máte pro sichr uloženo stranou.

Hnědý papír balíčku hlasitě šustil, když jsem ho trhal, odmotal jsem provázek a vybalil velkou mosaznou rukojeť. Nevypadala nijak zvláštně. Pokud byste nevěděli, co je to zač, klidně byste kolem ní prošli a považovali ji za kus šrotu.

Byl to starý, dávno vyřazený spínač elektrického křesla z věznice Cookova okresu. Sám o sobě neměl žádnou moc, ale symbolicky byl spojen s každým, koho na tom křesle kdy usmažili. A symboly jsou jazykem samotné magie.

Nejspíš ho nikdy k ničemu nepoužiji, ale kdo ví? Jak jsem říkal, zatoužil jsem, tak jsem požádal.

Šel jsem ke kartotéce a položil spínač k ostatním „zvláštním“ platbám: popraskanému a zažloutlému výtisku Římského misálu, navijáku ze starého rybářského prutu, lahvičky od parfému se slzami slepé dívky, břitvě Hermana Mudgetta, podepsanému výtisku *Frankensteina* a *Princezny z Marsu* a spoustě dalších věcí, které více či méně připomínaly zbytky z dobročinného bazaru. Zavřel jsem skříň, popadl svrchník ze židle a vyšel jsem ze dveří.

Potřebuji prachy? No dobře. Ale ať visím, jestli se rozeběhnu za Archiem a Outfitem, když mám přátele, za kterými můžu zajít.



## Kapitola třetí

„Jak to myslíš, že nic?“

Pete Staten se na mě podíval od dřevěné kartotéky, kterou se prohraboval, jednou rukou si urovnal modré sako policejní uniformy a druhou si uhladil ne zcela černý knír, který měl téměř stejný odstín jako jeho řídnoucí vlasy.

„Hele, Micku.“ Přestože jsem stál sotva dva kroky od něho, musel skoro křičet, abych ho slyšel přes hluk, který na stanici panoval. „Cos čekal? Máme tady sice pár pohřešovaných a nějaké krádeže, ale za to by ti zaplatili pár babek. Zdaleka ne takový prachy, o kterých jsi mluvil. A i kdyby tady byla nějaká extra důležitá práce, myslíš, že má oddělení rozpočet na to, aby ti dneska rozumně zaplatilo?“

Asi bylo dobře, že moje odpověď zanikla v množství hlasů, které se dožadovaly pozornosti na recepci a u stolů seržantů.

Ale jestliže mi Pete řekl, že to je všechno, co mají, mohl jsem si to dát do banky (tedy přesněji v tomto případě nemohl). Mám spoustu známých, většina z nich nejsou vysloveně kamarádi, ale Pete patřil k těm nejlepším. Ale vědomí, že se doopravdy snaží, mi nijak nepomohlo.

„Na co to potřebuješ?“ zeptal se účastně. Byla to opravdová účast, ne ta „profesionální policejní“.

„Nejhorší případ špatného načasování, jaký si dovedeš představit, Pete. Opravdu tam nic nemáš? Vůbec nic, ani ve... no, ve zvláštní složce?“

Okamžitě věděl, co mám na mysli. V celém Chicagu je hrstka poldů a politiků, kteří celý den věří na věci, na které vy, obyčejní moulové, věříte jen ve tři ráno (nikdo z nich ale tak, jako sám Pete, samozřejmě). A jen pár z té hrstky ví tolik, aby mi občas dohodili vyšetřování, se kterým si nevědí rady, přestože jsem si naprosto jistý, že ani oni nevědí, proč se na to tolik hodím.

Pete nakrčil čelo, rychle se nenápadně rozhlédl a vedl mě do nejbližších dveří. Byl jen obyčejný pochůzkář, proto neměl vlastní kancelář, ale Keenanovi nebude vadit, když na chvílku použijeme tu jeho.

Zvlášť když je někde v terénu a nedozví se to.

Žaluzie na skleněné výplni dveří zapleskala, zamávala nám na pozdrav a rambajz z hlavní místnosti se po zavření změnil... v trochu snesitelnější rambajz. Slovo kancelář bylo čirým eufemismem. Místnost vypadala jako toaleta, plesnivá a zatuchlá, s odlupující se odpornou šedomodrou malbou, která odhalovala ještě starší odpornou šedomodrou malbu.

Ale malba a zápach byly společné celé stanici, takže hlavní výhodou kanceláře bylo soukromí.

„Možná by tady něco bylo,“ řekl, když se usadil na rohu Keenanova stolu. „Máme pár mrtvol v Packingtownu s ranami na krku a nebylo tam moc krve. Hlavouni tvrdí, že si to mezi sebou vyřizovali kriminálníci, ale nemyslíš, že bychom měli hledat upíra?“

Zamručel jsem. „Raději doufej, že ne. Jestli myslíš Belu z toho loňského filmu, tak mi věř, že to není ani z poloviny takové. Ale abych byl upřímný, pochybuji o tom. Ve skutečnosti to není tak čisté, aby se tomu dalo říkat jen ‚rány na krku‘. Ale dobře... co by vysolili, kdybys se v tom poštoural?“

Pete pokrčil rameny. „Upřímně, Micku, to, co chceš, bys nedostal. Možná kilo, kdybys měl pořádnou kliku, ale nejspíš mnohem míň.“

Sakra. Stovák byl parádní honorář pro externího policijního spolupracovníka, ale já jsem potřeboval mnohem víc.

Mám spoustu bývalých klientů, kteří byli s mojí prací velice spokojeni, ale jen o několika se dá říct, že by byli trochu zámožnější. Už jsem je oběhl ještě předtím, než jsem zašel za Petem. Nikdo pro mě neměl žádnou práci, ne aspoň za polovinu toho, co jsem potřeboval, a já si nerad půjčuji, zvláště když to je kvůli někomu jinému.

Zbývaly mi tedy tři možnosti, jedna horší než druhá.

Mohl jsem nechat pana Souceka kleknout, dívat se, jak přichází o dům, a sám si hledat nový brloh.

Mohl jsem ukročit Tam a podívat se, jestli jsou některé dluhy a laskavosti stále ještě platné a pokusit se vymámit potřebné lupeny od někoho ze dvora Seelie. Tenhle nápad se mi zamlouval ještě míň než vypůjčit si od nějakého smrtelníka. Dluhy Fae nemůžete inkasovat nebo dělat jen tak. Pokud se tomu můžete vyhnout, nedělejte je vůbec.

Nebo jsem se na to mohl vykašlat, hodit za hlavu zásadu, že nedělám pro mafii, a doufat, že se nezapletu s nikým horším než s lidskými bouchači a pistolníky.

Jo. Vždycky je to dáma nebo tygr. A dáma je Tyfová Mary.

„No dobře, Pete, rozumím. Vypáčil bych z tebe ještě jednu laskavost?“

„Jistě, když to půjde. Co potřebuješ?“

Oslnil jsem ho svým zářivě bílým chrupem. „Potřebuju pomoci najít jednoho vykuka.“

Protáhl obličej, jako kdybych mu právě nakopl psa. „Počkat, Micku, s takovými chlápky přece neděláš.“

Pokrčil jsem rameny. „Potřebuju prachy, Pete. Dávám ti slovo, že jestli po mně chtějí nějakou špinavost, jdu od toho.“

Tedy šel bych od toho, kdyby to byla nějaká moc velká špinavost.

Viděl jsem, jak zápasí sám se sebou, doslova jsem cítil jeho nerozhodnost ve vzduchu, ale on věděl, jak moc to potřebuju. Svěsil ramena, šel ke dveřím a otevřel. „Hej, Shaunny! Zvedni zadek a pojď sem na chvíli!“

„Trhni si!“ ozvala se odpověď odněkud z centra chaosu stanice. „Mám spoustu práce!“

Pete se ušklíbl, protože v tu ránu se stal vítaným rozptýlením pro lidi, kteří sem za někým přišli nebo na někoho čekali. „Tak pojď něco dělat sem, sakra!“ Pak se otočil ke mně. „To je náš odborník na potíživosty. Jestli ti někdo může pomoci najít toho vykuka, je to on.“

O několik minut později se někdo prodral davem a vpadl do dveří. Kdyby si do vlasů nastrouhl mrkev, vůbec byste to nepoznali a chvíli jsem si nebyl jistý, jestli má za těmi pihami nějaký obličej. Měl zelené šle, vyhrnuté rukávy košile a zřejmě se neustále mračil. Destilát stereotypu „irský polda“.

„Micku, tohle je detektiv Driscoll Shaugnessy.“

Kdo jiný.

„Shaune, tohle je Mick Oberon. Soukromé očko. Možná jsi ho tady už potkal.“

„Jo, a co? Přece tady pracuju.“

Mimoděk jsem se trochu ušklíbl. Tuhle pózu znám věky. „Potřebuju vaše zkušenosti, detektive. Musím najít jednoho chlapíka.“

„Vážně? A není to obvykle *vaše* práce?“ Povzdechl si dřív, než jsem mohl odpovědět. „No tak dobře, Micku. Je to tak správně. Jste statečný chlap, když chodíte po světě s takovým jménem.“

„A vy, že chodíte s takovými vlasy.“

Zasmál se, jako kdyby to z něho nutili útrpným právem. „Koho to vlastně hledáte?“

„Říká si Archie. Nevím, jestli je to mafián, ale určitě pro některého pracuje.“

„No a co dál?“

Bohužel už toho moc nebylo. Neplánoval jsem totiž, že s tím maníkem ještě někdy budu mluvit.

Když jsem byl hotový, což šlo stejně rychle jako paní-covi v bordelu, probodávali mě Pete i Shaugnessy vražednými pohledy.

„Jenom tohle?“ zafuněl detektiv. „Jmenuje se Archie a možná je to Talián?“ Ušklíbl jsem se, ale přesto jsem přikývl. „Víte vůbec, kolik takových se poflakuje po městě?“

Pokrčil jsem rameny. Podíval se na Peta a obrátil oči v sloup. „Neříkals, že je to soukromý očko?“

„No... co kdybys mu ukázal pár fotek?“ navrhl Pete.

„Dobře, protože nemám nic lepšího na práci, než celej den strkat fotky před nějakýho podřadnýho čmuchala. Vážně nic jinýho nemáte, Micku?“

Vlastně... „Měl nepříjemný zvyk opakovat skoro všechno, co jsem...“

V tu chvíli začal Shaugnessy přikyvovat. „Jo, jo, tak toho znám. Archie Caristo alias Archie Echoes. Myslím, že vám tu jeho přezdívku nemusím vysvětlovat.“

„Mám za to, že na to přijdu sám.“

„Je to střelec a bodyguard Fina Žraloka Ottatiho, kápa, který velí hrdlořezům Outfitu. Na ulici se proslýchá, že má přímé spojení na Tonyho Volpa, a je pravda, že občas večerí s Frankem Nittim. Žádná velká ryba, ale umí s nimi plavat a je to dobrý zaměstnanec. S ním bych si raději nezahrával, Micku.“

Aha! Já věděl, že Echoes bude ze staré Caponeho organizace!

„Nemíním si s ním zahrávat, detektive. Chci jen dát řeč s jeho poslíčkem. Netušíte, kde má Archie bejvák?“

Ještě chvíli jsme žvanili – Shaugnessy mě zasypával informacemi, já jsem se občas snažil uspět s nějakou otázkou, Pete sem tam přidal nějaký detail – a byl konec. Detektiv odešel se zjevně upřímným varováním, abych na sebe dával pozor, a já se shýbl pro svrchník.

„Díky za pomoc, Pete. Máš to u mě.“

„Vůbec se mi to nelíbí,“ připomněl mi. „Doufám, že dodržíš slib.“

Přikývl jsem a zamířil ke dveřím.

„Takže v pondělí,“ řekl.

Zastavil jsem se a naklonil hlavu, abych lépe viděl na kalendář. „No ne. To už bude úplněk?“

Přikývl. „Jako kdyby ten poslední byl teprve před měsícem co?“

„Vtipný.“ Ale neubráníl jsem se úsměvu. Byl jsem rád, že se Pete dokázal přizpůsobit natolik, že o tom mohl žertovat. „Jo, zastav se, přines, co obvykle, víš přece, jak to chodí.“

Protáhl jsem se mezi, kolem a v jednom případě i přes různé stoly, židle a lidi, kteří se na stanici rojili jako včely. Cestou sem bylo venku docela chladno, ještě byly cítit poslední záchvěvy zimy, ale tady byl takový nával, že než jsem se dostal ke dveřím, byl jsem celý pokrytý potem. (Nezapomínejte, že nemohl být můj.) Už jsem byl skoro u dveří, natahoval jsem se po klice, když jsem zaslechl, jak někdo volá moje jméno.

Už jsem neměl moc náladu, ale tohle aspoň nebylo nepříjemné vyrušení. Z lavice vstala žena s kávovou pletí, v halence barvy mořské pěny, sukni a měkkém kloboučku (posunutém samozřejmě k jednomu uchu) a doslova se na mě vrhla. Dovolil jsem, aby mě objala – projevy důků nesnáším moc dobře, i když si je třeba zasloužím –, a dokonce jsem se nechal políbit na tvář. Konečky jejích krát-

kých vlasů mě šimraly v nose, ale zdálo se mi neslušné kýchnout jí do nosu.

„Jak se vede, Martho?“ Nakrčil jsem čelo, protože mě právě napadlo, co tady vlastně dělá. „Doufám, že zase někdo neukradl ten obraz? A vaši kluci jsou v pořádku?“

„Ach, kdepak, pane Oberone, nic takového. Jenom jsem viděla, jak chudáka pana Lawsona z našeho bloku někdo ošklivě ztloukl, tak jsem tady kvůli svědectví. Zahlídla jsem vás, tak jsem vám chtěla ještě jednou poděkovat, že jste nám pomohl.“

„Dostal jsem za to zapláceno, Martho. Doufám, že vás tu nenechali čekat moc dlouho? Mohl bych ztratit slovo, jestli chcete.“ Víím, jak to chodí; nejspíš tady byla mnohem déle než většina bílých, kteří si už vyřídili svoje a odešli.

„To je od vás hrozně laskavý, pane Oberone, ale ne, děkuju. Nestojí to za ty potíže, co by mi pak dělali.“

V tom měla nejspíš pravdu.

Vyměnili jsme si několik hloupých zdvořilostí – většina těch jejích, stejně jako pana Souceka před tím, byly variace na díky, které jsem opravdu nepotřeboval, ani nechtěl – a pak jsem už konečně mohl jít.

Jestli se divíte, proč zmiňuji celkem bezvýznamné setkání s paní Marthou Rossovou a její vděk za nalezení portrétu v loňském roce, je to proto, aby bylo jasné, že většina mých případů je naprosto obyčejná. Prostá, světská, nudná, bez střelby a kouzel.

Myslím, že je lepší říct to hned teď, protože vzhledem k tomu, co jsem vám až dosud řekl o své práci pro Baskina, a především až vám povím, co se dělo potom, byste mi později nevěřili.

Z nějakého tajemného důvodu neměl Archie dost slušnosti, aby seděl na zadku a čekal, až ho najdu, a vědět, kde se

takový chlapík nejčastěji zažívá, je k něčemu jen tehdy, když takových míst není víc než půl tuctu. Proto jsem následujícího jeden a půl dne strávil hledáním toho parchanta a častým pobytem v nadzemce jsem měl nervy tak našponované, že hrozilo, že vybuchnu a vezmu půl čtvrti s sebou.

Nebývalo to tak zlé, dokud nadzemka ještě měla skutečnou lokomotivu, jakou má mít každý správný vlak. To jsem si mohl sednout dozadu, abych byl dost daleko od motoru. Teď je všechno na elektrinu, to samé tramvaje, a ve vlaku není jediné místo, které by bylo lepší než jiné. Vydržel jsem to, protože jsem to prostě vydržet musel, ale skřípal jsem zuby, div jsem si je neobrousil na dásně.

Málem jsem padl na kolena a děkoval Komukoli – opravdu to mohl zařídit kdokoli –, když jsem ho konečně našel v malém lahůdkářství v Newberry, zvaném U Kellmana. Mělo široká okna a oslnivě modro-žlutou markýzu. Jen pár bloků od židovské čtvrti známé jako Ghetto, i když to opravdu žádné ghetto není, U Kellmana podávali nejlepší pastrami, hořčici a kysané zelí v Chicagu.

Věděl jsem to, protože plakát ve výloze mi to prozradil v angličtině i v hebrejštině. (Aspoň předpokládám, že to tam v té hebrejštině stálo taky.)

Někteří zákazníci uvnitř vypadali jako chasidé, měli černé klobouky, kabáty a plnovousy, ale tvořili jen malou část klientely. Archie a několik kumpánů, kteří zřejmě patřili do jeho party, seděli u křiklavě žlutého stolu v rohu a cpali se sendviči. Echoes si mě všiml, zamračil se, ale mávl na mě.

Sendviče voněly opravdu dobře, nebo aspoň tak dobře, jak mi jídlo obvykle voní, když uvážím, jak zřídka jím něco pevného. Možná to opravdu bylo to nejlepší v Chicagu.

„Neměl byste sedět v nějaké sicilské kavárně a srkat špagety?“ zeptal jsem se, když jsem se k němu protáhl kolem staršího muže v tvídovém obleku a s motýlkem.



„Srkat špagety,“ opáčil Archie. „S váma je vážně legrace. To nemůžu jednou za čas dostat chuť na dobrý mletý hovězí v chlebu?“

„Byl bych raději, kdybyste nedostal. Málem jsem si ušoupal nohy, než jsem vás našel.“

„Ušoupat nohy. Dobrý.“ Rozhlédl se po manících sedících kolem něho a chvílku se věnoval otírání hořčice z pysků. „No a jak jste mě vůbec našel?“

„Hm... Čím se živím, Archie?“

„No jo, ale...“ Ani trochu se mu nelíbilo, že jsem ho vyslídil, a ani trochu se mu o tom nechtělo mluvit. „Chlapi, ztraťte se na chvíli, jo? Já a tady tenhle *gavone* máme nějaký jednání.“

Složil jsem se do jedné z uvolněných židlí, díval se, jak mě Archie pozoruje, a nevšímal jsem si vzteklých pohledů odcházejících maníků. „Máte pro strach uděláno, co?“ zeptal se s náznakem respektu.

„Snažím se pořádně vyděsit hned začátkem týdne, takže pak mi už moc strachu nezbyde.“

Nezdálo se, že by ho to moc pobavilo, ale aspoň to po mně neopakoval.

„Dáte si něco, pane?“

„Sklenici mléka, prosím. A teplé, jestli je to možné.“ Na mladíka za mnou jsem se ani neohlédl.

Archie se rozesmál. „Jste cvok, nebo co? Tohle je židovský lahůdkářství, váženej. Tady mlíko nepodávaj. Nebylo by... jak to řeknou? Košer.“

Samozřejmě jsem to věděl, ale zapomněl jsem. Trochu mě ale překvapilo, že to ví i on.

„To je pravda. Takže nic, díky.“ Slyšel jsem, jak mladík odchází k vedlejšímu stolu.

„Tak, Mickey...“ začal Archie a sáhl po zbytku svého sendviče.